

NOVÝ ZAČÁTEK

Srdečně vás všechny zdravím po prázdninách ze svého působiště v Písku. Věřím, že jste všichni prožili krásné prázdniny a že jste si ode všeho odpočinuli - tedy skoro ode všeho.

Od Boha si nikdy *odpočinout* nemáme, naopak - v Bohu se snažíme *spočinout* a vše, co děláme, se snažíme dělat podle jeho svaté vůle. Tak jako ryba, aby vůbec mohla žít, musí být ponořena ve vodě, tak i my, abychom mohli žít duchovním životem, musíme být ponořeni do Pána Ježíše jakožto Božího Syna a pravého Boha. A tak s chutí do nového školního roku a do dalších dobrodružství s Ježíšem!

Celý tento školní rok, a dá-li Pán, i v příštích letech, si budeme v krátkých přibězích vyprávět o *životě v přítomnosti Boží*. Budeme se zamýšlet nad tím, co pro každého z nás znamená žít jako děti našeho nebeského Otce, povíme si něco o radosti, ale i o bolesti, protože to patří neoddělitelně k sobě. Budeme se zamýšlet nad tím, co je to duchovní život a modlitba, a ještě nad spoustou dalších věcí.

Modlím se za to, abyste vy, kteří budete číst tato krátká zamyšlení, našli mnoho společného se svou vlastní duchovní cestou. Věřím, že si všichni uvědomíme, že putujeme společně k Bohu a vzájemně se podporujeme, abychom neustále vzhlíželi k Tomu, který nás volá

domů, do našeho jediného a pravého Domova - do nebeské vlasti.

Co to znamená *nový začátek*? Musíme se učit prožívat každý den, každou hodinu, ano, každou minutu jako nový začátek, jako jedinečnou příležitost vytvořit něco nového.

Představte si, milí ministranti, že bychom mohli prožít každou chvíli, jako by byla naplněna novým životem. Představte si, že bychom mohli prožít každý den jako den plný slibů. Představte si, že by nás v každém novém roce doprovázel hlas, který by nám říkal: „Mám pro tebe dárek a nemohu se dočkat, až ho uvidíš!“ Jen si to zkuste představit!

Je vůbec možné, aby nás naše představy přivedly až k pravdě života? Ano, je! Problém je v tom, že dovolíme naší minulosti, která je rok od roku delší (i když vy jste ještě mladí), aby nám říkala: „Všechno už víš, všechno už jsi viděl, tak buď rozumný. Budoucnost bude jen dalším opakováním minulosti. Snaž se přežít, jak nejlépe umíš.“ Ano, takový je především dnešní svět. Přežít za každou cenu. Je mnoho prohnanych volavek, které nám sedají na ramena a našeptávají do uší tu velikou lež: „Není nic nového pod sluncem, nenech se splést!“

Budeme-li tyto hlasy poslouchat, nakonec budou mít pravdu: náš nový rok, nový den, nová hodina se stanou prachobyčejnou nudou a nebude v nich nic, co by nás dokázalo zaujmout, nebude v nich nic nového.

Tak tedy co máme dělat? Nejprve musíme poslat ty volavky hodně daleko. Nejlépe do teplých krajín a nebo třeba na severní pól. A potom musíme otevřít svou mysl a své srdce jinému hlasu. Je to hlas, který se šíří přes hory a údolí našeho života a říká: „Nechte mě ukázat vám, kde žiji mezi svými lidmi. Mé jméno je: *Bůh je s tebou*. Setřu vám slzy z očí, nebude už smrt ani zármutek, protože co dříve bylo, pomínulo“ (srov. Zj 21, 2-5).

Musíme poslouchat tento hlas, neboť nás pokaždé přiblíží k objevení nového života, který je v této chvíli ukrytý a dychtivě čeká na své zrození.

P. Augustin Jan Špaček CFSsS

Jednoho horkého červencového dne roku 1897 bylo vrčení pily přerušeno ostrým výkřikem plným bolesti. Jeden ze spolubratrů, který přispěchal na pomoc, viděl již jen ležícího bratra Anthonyho, zmrzačenou ruku s růžencem pevně sevřeným v prstech a pilu, vydávající onen stále stejný monotónní zvuk. Bratr Anthony se s obličejem zkřiveným bolestí přiblížil ke svému spolubratrovi a zasípal: „Je to vůle Boží.“

Jednoruký kovář Boží

Anthony Kowalczyk, O.M.I. (1866–1947)

může pro nás být příkladem člověka, pro něhož byla vůle Boží nejvyšší instancí v jeho životě. Může nám být příkladem dělníka, kterého ani handicap v podobě amputace horní končetiny nepřiváděl o radost z pomoci druhým. Celoživotním posláním bratra Anthonyho byl život v lásce, trpělivosti a službě. Neschopen v očích světa (nosil totiž místo ruky hák) vykonával tento houževnatý muž práce, které by ani zdravý člověk nebyl schopen či ochoten vykonat. V klášteře pracoval jako kovář, topič, zahradník, pečovatel o dobytek, zvoník a kostelník.

Petr Janšta, ilustrace Jirí Vančura

Být světcem ve službě druhým!

Mnohdy se nám naše práce scvrkne na splnění našich individuálních potřeb a... Hlavně že si přeje splním svou povinnost! Děje se tak doma při „pomoci“ rodičům, ve škole, když nevidíme (nebo spíše nechceme vidět) příležitost pomoci spolužákovi. Často se bavíme se spolužáky o našem prospěchu, školních výsledcích či (ne)úspěších ve škole i mimo školu. Ale přiznejme si – jak často opravdu tomu druhému nasloučáme? Nejsou tyto rozhovory vedeny stylem, kdo koho trumfne v extrémní situaci, kterou zažil, nebo kdo bude více mluvit?

Ale záleží jistě na maličkostech. Jistě se ve svém životě setkáváme s lidmi handicapovanými, postiženými. Záleží určitě na tom kterém případě. Některý chce být brán jako každý jiný člověk, jiný si rád o svém postižení, nemoci promluví. Být však (např. ve třídě) outsiderem jen proto, že mám nějaký handicap – to je kruté a pro nás alarmující, že v kolektivu není něco v pořádku.

Myslím, že není od věci občas sestoupat z Olympu, kam se mnohdy neprávem řadíme. Vidět a vnímat ty, kteří (i z důvodu svého vzhledu, vystupování apod.) v oněch pomyslných výšinách být nemohou, a udělat jejich život šťastnějším. Domnívám se, že ministranti jsou k tomuto velkému úkolu přímo povoláni.

Bratr Anthony byl stále šťastný a chtěl, aby byli šťastní všichni okolo něj. Jeho spolubratr vypráví: „Jednoho dne jsem s ním pracoval a měl jsem špatnou náladu, byl jsem mrzutý a vznětlivý. Bratr Anthony mi řekl: ‘Běž pryč, Pán

nechce lidi, kteří jsou nešťastní při práci pro něj.“ Sám přiznává, že tento zážitek byl pro něj dobrou lekcí v trpělivosti, a to na celý život.

Bez ruky, zato s láskou

Anthony Kowalczyk se narodil v Dzierzanowě v Polsku jako šesté dítě z dvanácti. Střední školu nedokončil, protože musel pomáhat rodičům na rodném statku. Ve čtrnácti letech nastoupil do učení jako kovář. Všechny řemeslnické zkušenosti z mládí pak plně využil v kanadských misiích, kam byl svými představenými poslán. Jednoho dne cítil při práci bodavou bolest v očích. Doktorova diagnóza zněla: brzká úplná ztráta zraku. Na cestě domů se Anthony zastavil v kostele a úpěnlivě se modlil o navrácení zraku. Poté se vydal na křížovou cestu, a když klečel u šestého zastavení a prosil o Veroničinu pomoc, cítil zásadní fyzickou proměnu. Sundal si bandáž a poznal, že znovu vidí. Tato událost jej přivedla ke vstupu do oblátského řádu. Novicmistr se ho při vstupu do řádu zeptal, jak si představuje svou činnost v řádu jako handicapovaný. Anthony mu odpověděl: „Přišel jsem, protože jsem byl na toto místo poslán, abych sloužil Bohu. Moc bych toho litoval, kdyby se mne Bůh po mé smrti zeptal: „Miloval jsi svět více než mne?“

Byl vyslán na misie do Kanady, kde vykonával různé práce a proslul jako muž modlitby a „malých zázraků“. Znaky Anthonyho života byly láska a trpělivost. Kdoví, jak musel potlačovat svou temperamentní povahu, jak si ještě ztěžoval již tak obtížná pravidla řádu. Posledních 30 let svého života plnil funkci spirituála v semináři v Edmon-

tonu. Jeho schopnost empatie, vctění, pomohla mnoha kandidátům kněžství při rozhodování o jejich povolání.

Vše, co bratr Anthony dělal, činil naplno v duchu benediktinského oratio et labora (Modli se a pracuj). O tom všem vypovídá událost z posledních let jeho života. Bratr Anthony nepřišel na obvyklou večeři, proto byl za ním do pokoje poslán jeho spolubratr. Ten jej našel pololežícího na kraji postele, tvář plnou modřin, oči oteklé od ran. Na otázku, kdo jej zbil, odpověděl: „Ne-vím, myslím, že to byl ďábel. Bojoval se mnou každou noc.“

Anthony Kowalczyk odešel na věčnost 10. července 1947, proces beatifikace byl zahájen r. 1952.

Literatura: Ball, A. *Faces of Holiness II. Huntington: Our Sunday Visitor, 2001. 272 s.*

